

CSALÁDREGÉNY

Nem volt a doktor szakmai életében olyan eset, amit maga kezelhetetlennek vallott volna. Ugyanilyen, minden kétséget kizáró optimizmussal követte el hajmeresztőnél hajmeresztőbb mutatványait Péterke, a doktor fia. Amikor az öreg juharfáról a teraszukra akart átugorni, félúton meggondolhatta magát... igen, *meggondolhatta* magát, mert addig összegömbölyített teste ellazult, s úgy zuhant legalább négy métert, mint a rongybaba. Miután földet ért, gondolkozhatott tovább. Percekig vagy talán egy órán át nézte a jobb kezét, amelynek új alakja immár fordított s betűre emlékeztetett.

Először halk hüppögésben, mint a kanári éneke, aztán a rendelőben, ahogy a doktor helyrerakta, adott pirulát és enyhén szeszes, édes szirupokat, egyre vadabb, egyre vigasztalanabb rohamokban tört ki Péterkéből a sírás. Az ablaküvegen át a márciusi nap cirógató, túrhetetlen fényű sugaraiban is látszott az udvaron a fa, külön-külön az ágak, az ágak végeinél gyűrűző ég. Kintről látni lehetett a kisfiút, ahogy összegömbölyödik a vizsgálóasztalon, hátrább a falon ablaknyi, vetített négyzetben a doktort. Felforr és zsibbadt tarkóját hűtötte a csempé, tágra nyílt, vizes szemmel nézte a juharfát, a juharfa ágain túl most már haragvó színben lenyugvó napot. Aznap éjjel, ahogy a későbbiekben is, álmában megjelent neki Péterke s alakú karja. Persze Péter akkor már nem mászott fára, viszont megtanult bal kézzel enni és írni.

Első, könnyebb szívinfarktust követően, a doktor elkezdett jegyzetelni, Péternek, fiának intelmeit, később unokájának is, akit számtalan néven szólítottak: Peti, Pötyi, Tökcsősz... A doktor ezeket rendszerint mind fel is írta a lap tetejére. Amikor az utolsó beteg elment, és behúzta maga mögött az ajtót is, a doktor levette a köpenyét, és az ágyra dobta. Leült az íróasztala mögé, kihúzott egy fiókot, amiben megnyomorított és gombócokba gyúrt papírgalacsinok voltak, kivett alóluk egy fehér, szinte kimart lapot, és az asztalra tette. Percekig vagy talán egy órán át nézegette, aztán a plafont nézte, vagy az ablakon át a juharfát, a juharfa ágai közt ugráló verebeket. A feleségének, bár sokat töprengett rajta, végül nem írt egy sort sem. A későbbiekben erre nem is volt módja. Szűk, baráti körben temették el, képviseltette magát a szakma, és valamivel közelebb a sírhoz a család. Középen Péter szálegyenesen, erősebb, bal kezét anyja hóna alá vetette, aki zsebkendőjét mindvégig arca közelében tartotta. Péter jobb kezében a kis Péter keze. Egy héttel korábban Péter és a doktor néhai neje sokat vitakoztak azon, hogy a sír miképp felelne meg leginkább a „doktor szellemének”. Az eredmény ez lett: sírkő márványból, rajta aranyozott véset „Doktor Gaál Péter gyermekszakorvos”, alatta két dátum, köztük kötőjel. A sírkő jobb felén idősebb Gaál Péter szépiakeretben. A feje búbján tar, haja balról átfésülve, nagy, vizes szeme tágra nyitva, lejjebb Gaál Péter ajkának, meglepő nagysága, melyet úgy látszik, szája összeráncolásával kívánt kisebbiteni. A sírkő alján apró betűk: Krisztus imádkozz érettünk!